

mis tuhhat ja tuhhat loma metsade ja merrede sees kossutab, ehk kui se otsata rahho, mis Issa süddamest taewast taewani ullatab. Sepärrast armad wannemad, issad ja emmad, kelle kodda Jummal laste õnnega ehitas, murretsega nende omma õiekeste, selle tillukesse järrelkaswja rahwa eest, ja saatke neile õppust jo maast maddalast ühhe puhta ja mõistlikku ello pole, kõige irmo ja kartussega Issanda sees. Sest teadke kül, et innimesse ello ja õn, mis kirjum on, kui se lillike wålja peäl, ennamast ikka se järrele saab ollema, kuida tedda norelt juhhatati. Et nüid ka innimesele temma ehitusseks siin maa peal waim ja mõistus ja lotus ühhe teise ello pole ossaks sai, siis põllego kustumatta temma süddames ka se iggatseminne, ikka eddasi ning eddasi jõuda selles, mis tarwüs temmale neid andit anti, se on: tarkusses ja süddame puhtusses ilmotsata, ühheks tähheks ning tunnistusseks, et temma sedda ka ommalt poolt tånnoga mõista ja wasto wõtta püüab, et tedda ühhe kõrgema ello ossalissek üllendati, kui se ello on, mis üksinda leiba ja riet tarwitseb.

Tarkus, mo armad, on parrem kui kuld, ja ea südda ehitab ennam kui illo.

Mbg.
